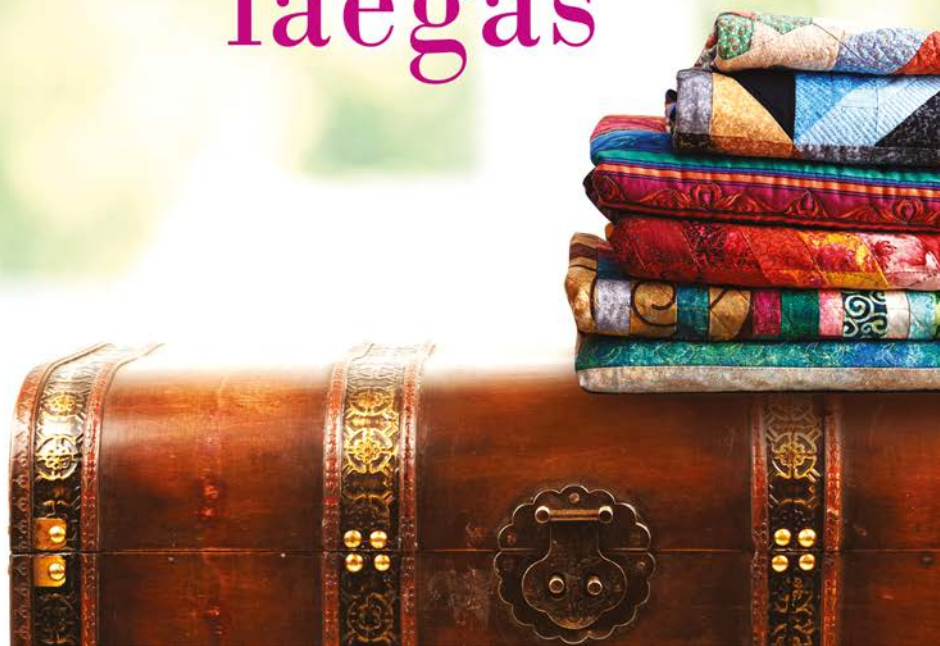

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

CAROLYN BROWN

Kaasavara- laegas

Originaali tiitel:
Carolyn Brown
The Hope Chest
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, kohad, sündmused ja vahejuhtumid on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikult.

Tõlkinud Liis Nõgu
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Amanda Kain

Text copyright © 2021 by Carolyn Brown. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E04411622
ISBN 978-9949-82-899-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Pühendatud Margie Hagerile ja Janet Rodmanile,
tänuõnad kogu toetuse ja armastuse eest,
millega te mind üle valasite.*

Esimene peatükk

„See on hea koht, kust *pärit* olla,“ pomises Flynn O’Riley, vaadates seinal rippuvat erkpunast T-särki, millele oli kirjutatud „Kus kurat on Blossom, Texas?“. Ta käis pilguga üle Weezy’s restorani, otsides oma kahte nõbu, kuid ilmselgelt oli ta esimene, kes oli jõudnud nende pärastlõunasele kokkusaamisele.

Burgerite, grillitud sibulate ja kohvi segunenud aroomid täitsid ruumi, tuues meelde mälestusi tema lapsepõlvest, kui ta ema talle mõnda kohalikku Blossomi söögikohta järele tuli. Ta veetis suviti alati kaks nädalat mamma Lucyga ja nuttis iga kord, kui oli aeg vanaema majast lahkuda, isegi siis, kui ta oli alles väikelaps. *Hot dog*’ide ostmine, mis oli algul mõeldud väikse nipina, et ta lahkudes ei nutaks, oli tema kasvades saanud aga traditsiooniks. Kui Flynn sai viieteistkümnenda-aastaseks, soovis ta, et see traditsioon poleks kunagi alanudki. See oli aasta, mil ema talle Blossomisse järele sõites kohutavas autoõnnetuses surma oli saanud.

Ta kõndis üle ruumi, leidnud tühja laua, libistas end selle taha ja üritas raputada maha mälestust viimasest korrast, mil ta sellesamas lauas istus. Weezy’s oli ainult mõnda aega olnud avatud ja tema ning mamma Lucy olid seal Flynnni ema oodates esimest korda. Varasemalt olid nad alati kohtunud linna erinevates kohvikutes. Ta mäletas siiani aurava kohvi lõhna, mille mamma Lucy oli tellinud. Ta vaatas lauda enda ees

ja tema kujutluspilti ilmus pooleldi söödud *hot dog* tollel päeval, kui sisse oli astunud politseinik ja miskit tema vanaemale sosistanud.

Mamma Lucy oli otsekohevalt öelnud, et tema ema oli sel hommikul teel Austinist Blossomisse autoõnnetuses surma saanud. „Ma armastasin seda naist nagu oma tütart, kuid su isa ei osanud hinnata head asja, kui tal see oli.“ Matthew, Flynnni isa, oli oma emast vöördunud.

Mamma Lucy oli olnud sitke vanatüdruk ja Flynn ei olnud kunagi näinud teda nutmas. Isegi mitte sel päeval, et talle kaasa tunda. Flynn aga nuuksus, kuni tal ei olnud enam rohkem pisaraid, ja siis oli mamma Lucy öelnud, et ta elu ei saa enam kunagi olema endine, kuid et Flynn on tugev ja saab hakkama kõigeaga, mis talle teele heidetakse.

„Sa võid jääda minu juurde, kuniks matused on läbi, aga siis pead Matthew' juurde elama minema,“ oli vanaema lausunud. Flynn teadis, et mamma Lucyga pole mõtet vaielda, kuid ta oli kindel, et elamine pappkastis silla all oleks ka parem kui elu koos isaga, kes teda isegi ei tahtnud. Ta võis ühe käe sõrmedel kokku lugeda korrad, mil ta oli näinud oma isa pärast vanemate lahutust, kuni hetkeni, mil ema oli surma saanud.

„Aga, mamma Lucy,“ püüdis Flynn vastu vaielda, endal pisarad mööda nägu alla voolamas, „issi ei taha mind isegi nädalavahetusteks või mõneks nädalaks suviti.“

„Sa pead õppima temaga läbi saama,“ lausus mamma Lucy.

Järgmised kolm päeva möödusid kui udus. Matusetalitus toimus Blossomi surnuaias. Kohal oli vaid käputäis inimesi. Ta ema oli olnud oma vanemate ainuke laps, kes olid samuti olnud oma vanemate ainukesed lapsed, ja nemadki olid juba surnud. Ainuke pere, kes Flynnil oli, olid tema nõod, April ja Nessa, ning mamma Lucy ja tema isa, kuid kumbki neist ei olnud teda tahtnud. Ta isa tuli talle järgmisel hommikul järele. Tol aastal oli Matthew andnud sisse lahutuse kasuemas number kolm, nii et paar järgmist aastat olid Flynn ja Matthew viienda korruse korteris Bay City linna lähistel Texases kahekesi.

„Ma ei kavatse oma elustiili karvavõrdki muuta,“ oli Matthew öelnud, kui ta Flynnile tema tulevast magamistuba näitas. „Sa võid omale raha teenida, hoides korterit korras ja õppides süüa tegema,

ning sa pead ise oma pesu pesema. Niipea, kui sa saad kuusteist, annan ma sulle töökoha naftaväljade äris, kus peale kooli ja nädalavahetuseti erinevaid töid saad teha. Korralik töö hoiab sind pahandustest eemal.“

„Jah, *sir*,“ oli Flynn vastanud ja ükski leinanud. Ta pilgutas silmi, et tulla mälestustest välja olevikku. Seinal oleva sildi järgi oli neil siiani menüüs kookosepirukas, mille mamma Lucy oli sel päeval tellinud. Ta kujutas ette, et kindlasti olid menüüs ka *hot dog*'id, kuid mõte selle hammustamisest tekitas tal siiani okserefleksi. Selle maitse viis ta alati tagasi sellesse hirmsasse hetke.

„Flynn O'Riley?“ kõlas mehelik hää lüa otsast.

„Mina see olen,“ vastas Flynn, olles õnnelik segamise üle, mis lõpetas ta kurvad mälestused.

„Paul Jones, Lucy O'Riley advokaat.“ Ta ulatas ühe käe, lükates teiega prille ninale.

Nad surusid kätt. „Meeldiv kohtuda. Nessa ja April peaksid ka kohe saabuma.“

„Ma jõudsin varem kohale,“ sõnas Paul, „ja mul on hunnik pabereid, mida te, lapselapsed, peaksite allkirjastama. Kas sobiks, kui me vahetaksime lauda,“ ta näitas peaga kohviku teise otsa, „et meil oleks rohkem ruumi?“

Flynn libistas end laua tagant välja ja järgnes lühikesele hallipäisele mehele üle saali. Paul võttis istet laua otsas, tõmbas veel ühe tooli enda kõrvale ja pani sellele oma kohvri. Ta klõpsas kohvri lahti ja hakkas pabereid kolme hunnikusse jagama.

Ettekandja tuli teisest, naisterahvaid täis lauast, pani nende lauale kaks menüüd ja küsis: „Mida saaksin teile tuua, poisid?“

„Kohvi ja küpsetatud kirsipiruka,“ vastas Paul ilma ettekandjat vaatamata.

„Mulle hetkel vaid kohvi,“ ütles Flynn. „Võib-olla võtan midagi söögiks, kui oleme äriasjadega lõpetanud, ja meil on vaja lisaks üht või kaht menüüd.“

„Teeme nii.“ Noor tüdruk lahkus naerusega ja naasis paari minuti pärast nende tellitud kohvide ning ekstra menüüdega.

„Ma ootan, kuni teie nõod ka siia jõuavad, ja siis vaatame kõik koos läbi,“ lausus Paul ja näitas randmega dokumendikuhjade poole, „aga ma võin juba ette öelda, et Lucy pojalt, Isaacil, ei olnud piisavalt alust, et testamenti vaidlustada. Kõik, mis ta saavutas, oli selle tänase hetke edasilükkamine kuue kuu võrra. See pidi kindlasti Vanessale raske olema, et oma isale vastu astuda. Mind huvitab, miks sina ja April toorkord kohale ei ilmunud. Enim huvitab mind aga see, miks sa täna siin oled. Ma olen kindel, et Vanessa juba rääkis sulle kõikidest detailidest ja kohtutoimingutest seoses selle testamendiga.“

„Ma ei oska rääkida oma nõbude eest, kuid ma tundsin, et vajan üht kuud, saamaks eemale oma senisest elust ja seadmaks asjad taas perspektiivi. Kuid kui sa oleksid palunud mul toona tunnistada, siis oleksin ma kohal olnud. Tol hetkel ei suutnud me Nessaga Aprilit leida, seega ilmselt ta ei teadnudki testamendi olemasolust või et onu Isaac oli selle vaidlustanud. Ta ilmselt arvas, et olles jutlustaja, on jumal tema poolt.“ Flynn muheles.

Minu poolt ei ole ta kohe kindlasti. Mul on vaja seda aega, et saada eemale naistest. Eemale isast. Eemale iseendast, mõtles Flynn.

„Blossom on hea koht kõigest eemale saamiseks ja sul on Nessa suhtes õigus. Pastor Isaac oli kohtus endas päris kindel, kuid Vanessa tõestas talle vastupidist. Ta oli päris pahane, kui asjad ei läinud nii, nagu ta tahtis. Ma olen ikka juurelnud, kas see ka isa ja tütre suhtesse mõra löi.“ Paul viitas peaga menüü poole ja muutis teemat. „Ma armastan selle koha kirsipirukaid ja nende *hot dog*’id on võrratud.“

„Ma olen rohkem burgeri tüüp,“ vastas Flynn.

„Need on samuti päris head,“ nõustus Paul.

„Ma tõesti arvasin, et onu Isaac suudab kohtunikku veenda, et vanaema Lucy ei olnud viimast testamenti tehes enam täie mõistuse juures. Ta on väga veenev ja tavaliselt saab, mida tahab, kuid Nessa on tugev. Ma kujutan ette, et ta sai väga hästi hakkama, isegi ilma minu ja Aprili toetuseta.“ Uks avanes ja Flynn oli rõõmus nähes, et April oli koos Nessaga saabunud.

„Ta tõesti sai.“ Paul noogutas.

Flynn oli ainult 173 sentimeetrit pikk, kuid Nessa oli veelgi lühem. Ta punased lokkis juuksed, mis olid pea peale kokku pandud, lisasid mõned sentimeetrid. Ta marssis üle põranda sellesama „minuga juba ei jamata“ näoilmega, mida Flynn mäletas tal olevat juba lapsepõlvest saati. Aknast paistev päike lõi tema kandilisel näol särava igäühe tema sadadest tedretähnidest, näol, mis oli täpselt sama kujuga nagu mamma Lucyl. Ta ei olnud näinud Nessat vanaema matustest saati, mis olid olnud juba kuus kuud tagasi, kuid nõbu polnud selle ajaga karvavõrdki muutunud. Ta jättis mulje, nagu suudaks ilma mingi kõhkluseta sülitada kasvõi võistluseks valmistuvale härjale silma.

April oli jällegi teistsugune. Ta oli Nessast ainult neli kuud noorem, kuid nägi kümme aastat vanem välja. April oli alati olnud pikk ja kõhn, kuid täna rippusid riided tema seljas nagu riidekott luua küljes. Tema blondid juuksed olid seotud hobusesabasse, kuid mõned üksikud kiharad olid lahti pääsenud ja kleepusid tema kitsa näo külge ning tema rohelised silmad, mis mööda restorani ringi tormasid, nägid välja kummituslikud. Lõpuks suutis ta vaevaliselt naeratada, kui tema silmad Flynn'i omadega kohtusid. Flynn ei olnud teda vähemalt kümme aastat näinud ja ta oli kohe kindlasti muutunud – palju.

„Vabandust, et hilinesin. Jäin Wichita kose lähedal toimuvate ehitustööde tõttu ummikusse.“ Nessa võttis tooli ja istus laua taha.

„Ja minu auto sõidab puhtalt palvete ja nelja lameda rehvi peal, seega ma ei julgenud väga kiiresti sõita.“ April ohkas, kui ta libistas end toolile Nessa kõrval.

„Niisiis, härra Jones,“ ütles Nessa. „Kas issi kiusab sind siiani oma advokaadiga? Ta on üritanud igapidi selles testamendis lünka leida, et edasi kaevata.“

„Kutsuge mind Pauliks, palun. Ja seal ei ole lünki. Proua Lucy O’Riley kandis selle eest hoolt, kui ta lasi mul selle kirja panna,“ lausus ta, „ja teie, daamid, ei hilineud. Me oleme siin olnud ainult paar minutit.“ Ta kohendas oma prille ja keskendus Aprilile. „Teie olete lapselastest kõige noorem, eks?“

„Jah,“ vastas ta. „Ma olen April, sündinud aprillis. Nessa sündis jaanuaris ja Flynn veebruari viimasel päeval, seega ma olen noorim ja mul

on hea meel teiega tutvuda.“ Aprili silmad tundusid olevat liimitud Pauli taldrikul oleva viimase pirukatüki külge.

„Kas te kõik sooviksite tassi kohvi ja küpsetatud pirukat?“ küsis Flynn. „Ma kavatsen tellimisega oodata, kuniks meil toimingud tehtud saavad.“

„Ma ootan, kuid ma olen näljane. Jätsin lõuna vahele, et ma ei jääks liiga palju hiljaks,“ lausus Nessa.

„Ma võtaksin ühe magusa tee,“ sõnas April.